

- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na poprzednie pytanie, czy uregulowanie krajowe, takie jak przewidziane w art. L. 631-7 kodeksu budownictwa i mieszkalnictwa, stanowi system udzielania zezwoleń na powyższą działalność w rozumieniu art. od 9 do 13 dyrektywy 2006/123 z dnia 12 grudnia 2006 r., czy jedynie wymóg podlegający przepisom art. 14 i 15?

W przypadku gdy zastosowanie znajdują art. od 9 do 13 dyrektywy 2006/123/WE z dnia 12 grudnia 2006 r.:

- 3) Czy art. 9 lit. b) tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że cel w postaci zwalczania problemu niedoboru mieszkań przeznaczonych na wynajem stanowi nadrzędny interes publiczny pozwalający uzasadnić przepis krajowy ustanawiający wymóg uzyskania, w niektórych obszarach geograficznych, zezwolenia na wielokrotny krótkoterminowy wynajem meblowanego lokalu mieszkalnego klientom zatrzymującym się przejazdem, którzy nie dokonują w nim zameldowania?
- 4) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej, czy taki przepis jest proporcjonalny w stosunku do zamierzonego celu?
- 5) Czy art. 10 ust. 2 lit. d) i e) dyrektywy stoi na przeszkodzie przepisowi krajowemu, który wymaga posiadania zezwolenia na „wielokrotny”, „krótkoterminowy” wynajem meblowanego lokalu mieszkalnego „klientom zatrzymującym się przejazdem, którzy nie dokonują w nim zameldowania”?
- 6) Czy art. 10 ust. 2 lit. d) – g) dyrektywy stoi na przeszkodzie systemowi zezwoleń, w ramach którego warunki wydawania zezwoleń są określane w drodze uchwały rady gminy, w świetle celów zróżnicowania społecznego, zwłaszcza z uwzględnieniem charakterystyki rynków lokali mieszkalnych i konieczności uniknięcia zwiększenia niedoboru mieszkań?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotycząca usług na rynku wewnętrznym (Dz.U. L 376, s. 36).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Francja)
w dniu 22 listopada 2018 r. – HX / Procureur général près la cour d’appel de Paris, Ville de Paris**

(Sprawa C-727/18)

(2019/C 35/17)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: HX

Druga strona postępowania kasacyjnego: Procureur général près la cour d’appel de Paris, Ville de Paris

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dyrektywa 2006/123/WE⁽¹⁾ z dnia 12 grudnia 2006 r., w świetle definicji jej przedmiotu i zakresu stosowania zawartej w art. 1 i art. 2 tej dyrektywy, ma zastosowanie do wielokrotnego krótkotrwałego wynajmu, nawet prowadzonego poza działalnością zawodową, meblowanego lokalu mieszkalnego, który nie stanowi głównego miejsca zamieszkania wynajmującego, klientom zatrzymującym się przejazdem, którzy nie dokonują w nim zameldowania, zwłaszcza w świetle pojęć usługodawcy i usług?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na poprzednie pytanie, czy uregulowanie krajowe, takie jak przewidziane w art. L. 631-7 kodeksu budownictwa i mieszkalnictwa, stanowi system udzielania zezwoleń na powyższą działalność w rozumieniu art. od 9 do 13 dyrektywy 2006/123 z dnia 12 grudnia 2006 r., czy jedynie wymóg podlegający przepisom art. 14 i 15?

W przypadku gdy zastosowanie znajdują art. od 9 do 13 dyrektywy 2006/123/WE z dnia 12 grudnia 2006 r.:

- 3) Czy art. 9 lit. b) tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że cel w postaci zwalczania problemu niedoboru mieszkań przeznaczonych na wynajem stanowi nadrzędny interes publiczny pozwalający uzasadnić przepis krajowy ustanawiający wymóg uzyskania, w niektórych obszarach geograficznych, zezwolenia na wielokrotny krótkoterminowy wynajemumeblowanego lokalu mieszkalnego klientom zatrzymującym się przejazdem, którzy nie dokonują w nim zameldowania?
- 4) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej, czy taki przepis jest proporcjonalny w stosunku do zamierzonego celu?
- 5) Czy art. 10 ust. 2 lit. d) i e) dyrektywy stoi na przeszkodzie przepisowi krajowemu, który wymaga posiadania zezwolenia na „wielokrotny”, „krótkoterminowy” wynajemumeblowanego lokalu mieszkalnego „klientom zatrzymującym się przejazdem, którzy nie dokonują w nim zameldowania”?
- 6) Czy art. 10 ust. 2 lit. d) – g) dyrektywy stoi na przeszkodzie systemowi zezwoleń, w ramach którego warunki wydawania zezwoleń są określane w drodze uchwały rady gminy, w świetle celów zróżnicowania społecznego, zwłaszcza z uwzględnieniem charakterystyki rynków lokali mieszkalnych i konieczności uniknięcia zwiększenia niedoboru mieszkań?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotycząca usług na rynku wewnętrznym (Dz.U. L 376, s. 36).

**Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 26 września 2018 r. w sprawie T-463/
16 Portugalia/Komisja, wniesione w dniu 27 listopada 2018 r. przez Republikę Portugalską**

(Sprawa C-737/18 P)

(2019/C 35/18)

Język postępowania: portugalski

Strony

Wnosząca odwołanie: Republika Portugalska (przedstawiciele: L. Ines Fernandes, P. Barros da Costa, P. Estêvão i J. Saraiva de Almeida, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku, w zakresie w jakim, w wyroku tym Sąd oddalił skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej (UE) C(2016) 3753 ⁽¹⁾ z dnia 20 czerwca 2016 r.;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej (UE) C(2016) 3753 z dnia 20 czerwca 2016 r., w zakresie w jakim Trybunał Sprawiedliwości potwierdził zasadność argumentów Republiki Portugalskiej;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Republika Portugalska domaga się uchylenia zaskarżanego wyroku, a w konsekwencji stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji na podstawie następujących zarzutów:

- 1) **Naruszenie prawa i zasady pewności prawa** – naruszenie przepisów art. 24 rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009 ⁽²⁾ oraz art. 54 ust. 1) lit. c) akapit drugi i art. 71 ust. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1122/2009 ⁽³⁾ i wynikająca z naruszenia prawa oczywista wewnętrzna sprzeczność zaskarżonego wyroku wyrażona w pkt 43 i 44, w zakresie w jakim Sąd stwierdzając w tych punktach, że drugi zarzut Komisji był bezzasadny uczynił jednocześnie założenie, że portugalski system kontroli wzajemnej zgodności był systemem skutecznej kontroli, a jednak oddalając zarzut nie stwierdził nieważności zaskarżonej decyzji przez co naruszył prawo oraz wydał wewnętrznie sprzeczny wyrok, naruszając tym samym zasadę pewności prawa.